

— Коя си ти, девойко?
 — Азъ съмъ едничката дъщеря на царь Гумби.
 — А кой е тоя Гумби?
 — Царьтъ на тукашната земя, — отговорила девойката.
 — Азъ съмъ самъ Гумби, — рекълъ Царьтъ. — Какъ можешъ да бждешъ моя дъщеря?
 — Азъ съмъ твоя дъщеря, — повторила царкинята. — Когато съмъ се родила, майка ми ме скрила да ме не удавятъ. Азъ живѣхъ при моята обична баба. Тя ме отгледа. Ако преброишъ колко стѣбла банани растатъ въ бабината градинка, ще узнаешъ колко години има, откакъ азъ живѣя на тоя свѣтъ. Баба ме наредивъ тая лодка и ме научи да бия това барабанче и да пѣя

най-хубавата пѣсень на моя роденъ край.

Тя заудряла барабанчето и запѣла.

Царь Гумби навелъ глава и заплакалъ.

— Да бжде проклета лошата магьосница! — рекълъ той. — Какъ може такава хубостъ и такава пѣсень да носятъ нещастие за моя тронъ? Прости ме, дъще моя! А сега ела да те заведе при майка ти, която тжгува за тебе день и нощъ. Той я завелъ въ двореца.

Царкинята, като видѣла майка си, втурнала се и я прегърнала.

— Майко!

— Мила дъще!

Майка и дъщеря стоели дълго прегърнати.

После майката разказа-

